גביוני

יאנאקי סוריראצ'צ'י

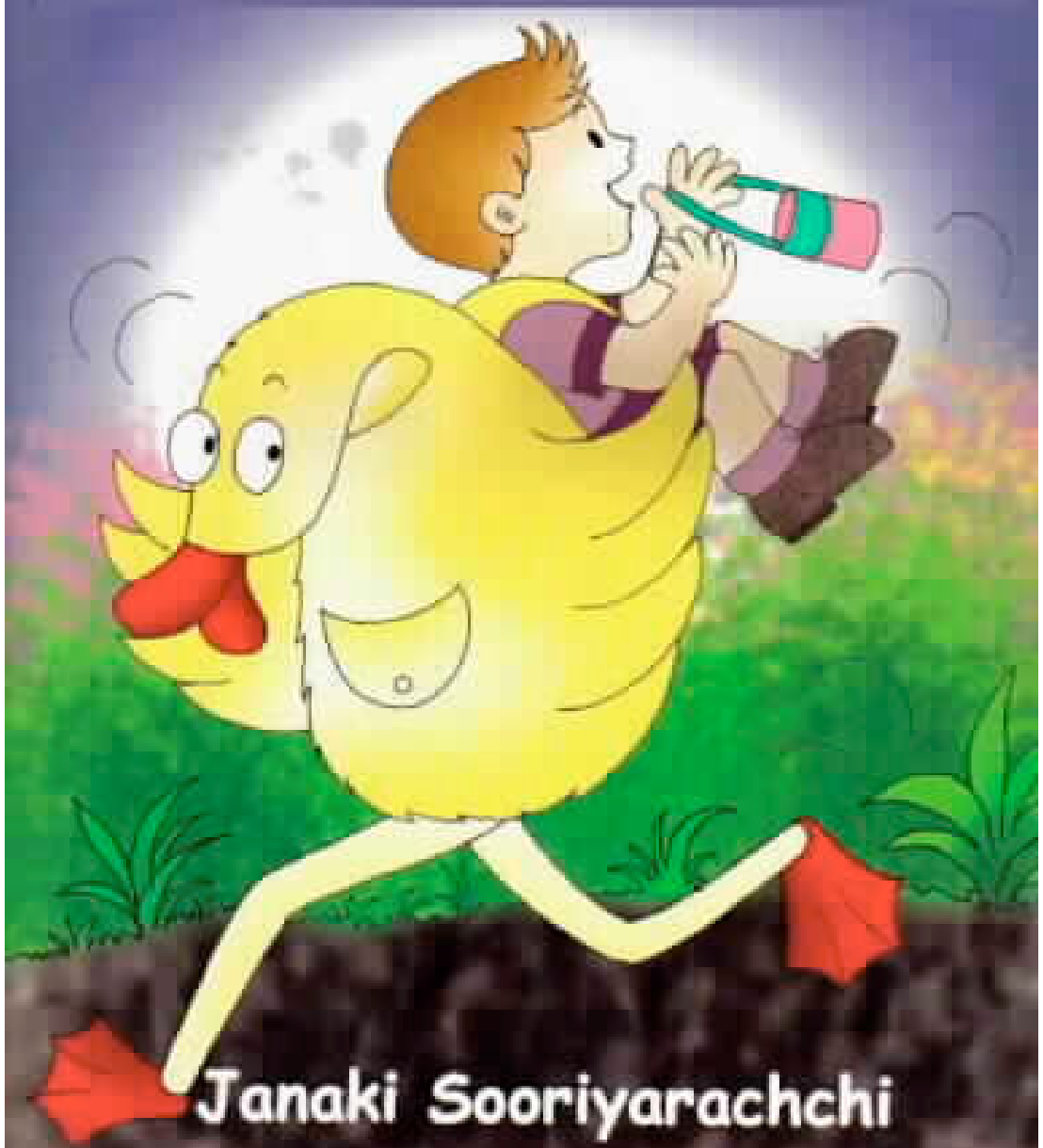

Janaki Sooriyarachchi

יוני היה ילד קטן, נעים הליכות ועוזר לחבריו.
אבל הם התגרו בו כל הזמן, כי הוא לא היה נמוך מהם.
הוא היה הילד הנמוך ביותר בכל הכיתה.

אבל למרות שהיה קטן, הוא היה גם נבון מאוד ולמד היטב.
הוא עבר את כל המבחנים בסוף השנה עם ציון גבוה.
אמא שלו הייתה שמחה מההישגים שלו ועשתה לו מתנה - תרמיל גב יפה.

התרמיל היה נהדר. הייתה לו צורה של ברווז.
המקור הקטן היה אדום ומשני הצדדים תלויים היו שני כיסים, כמו כנפיים. היו לו גם שני רגליים שהתנדנדו למטה.
הוא לא נראה כלל כמו תרמיל, אלא כמו ברווז צהוב.

הוא היה גדול מאוד וקשה היה ליוני לשאת אותו.
אבל הוא הלך אתו לכל מקום.
זה נראה מוזר מאוד. זה נראה כאילו יוני נושא ברווז על גבו.
החברים צחקו ממנו וקראו לתרמיל "גביוני" כי הוא היה תמיד על גבו של יוני.

כל בוקר הלך יוני לבית הספר עם "גביוני" על גבו.
התרמיל היה כבד ויוני התכופף תוך הליכה. הרבה דברים היו בתרמיל. ספרי תמונות, ספרי סיפורים, מחברות ציורים, מחברות כתיבה, עפרונות ועטים ותיבת ארוחת עשר.
התרמיל היה כבד וגבו של יוני כאב כשהלך אתו.

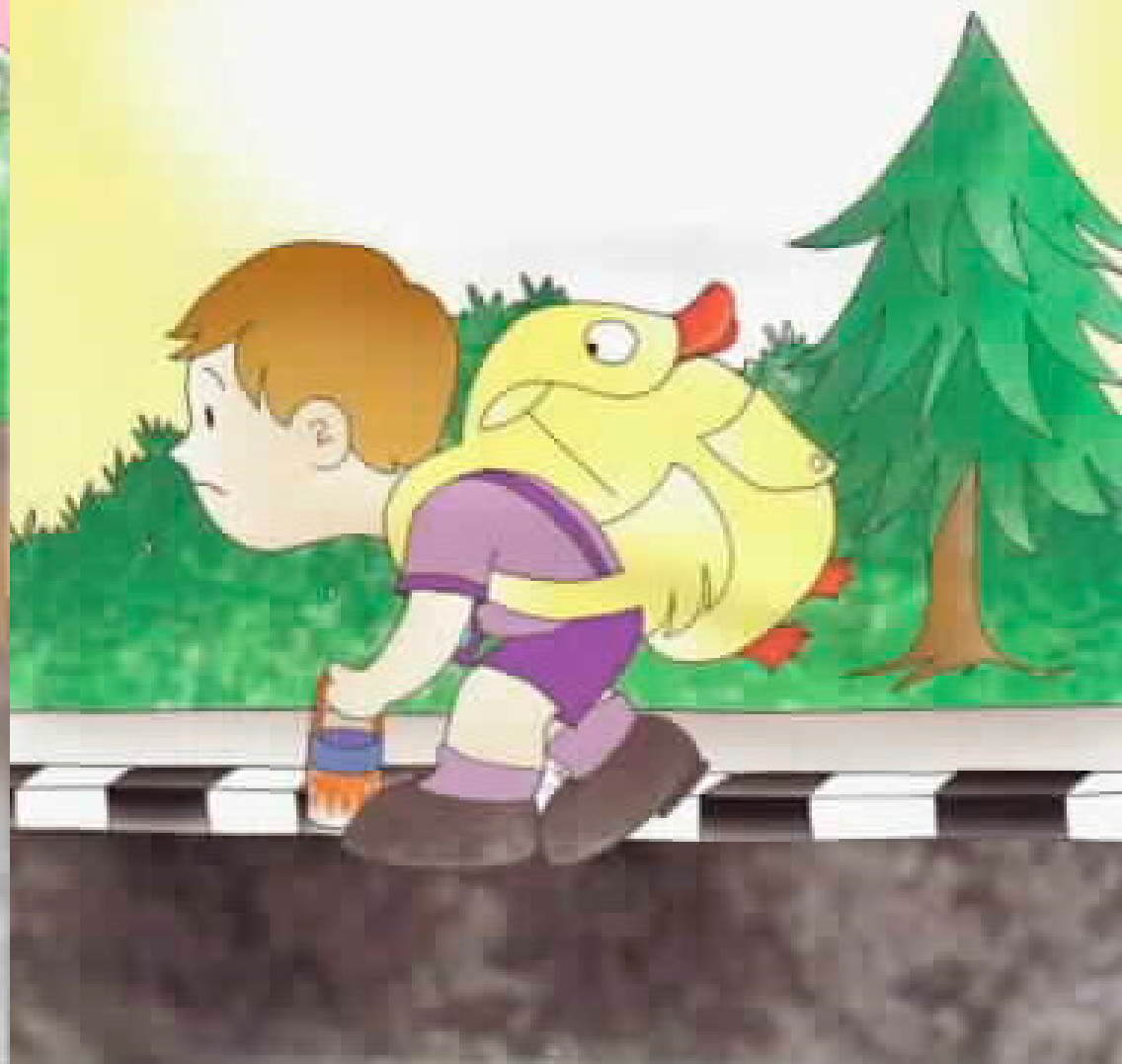

בוקר אחד הדרך לבית הספר הייתה רטובה מאוד אחרי גשם. קשה היה ללכת כי התרמיל על הגב היה כבד.
יוני הלך בזהירות כדי לא להחליק ולפול. רגליו היו קצרות, והוא היה צריך ללכת מהר, כדי לא לאחר לבית הספר

כל החברים עברו על פניו ולעגו. יוני נעשה עצוב מאוד, אבל השתדל ללכת מהר.

פתאום בדרך אחד הילדים הפרועים דחף אותו. וי ליוני! הוא החליק ונפל לשלולית. והילדים הרעים רק צחקו ממנו.

דמעות מילאו את עיניו של יוני. הוא ניסה לקום.
"וי..!" רגל אחת נשרטה והקרסול נקע.
יוני לא יכול היה ללכת. הוא היה ספוג כולו בבוץ.
הוא ידע שיאחר כבר לבית הספר ושהמורה
ינזוף בו.
הוא דאג מאוד והתחיל לבכות.

וכשבכה קרה דבר מוזר. התרמיל ששכב בשלולית
הוציא פתאום קול.
"קווק, קווק!"
רגליו הקצרות של התרמיל התארכו, כנפי הכיסים
נפתחו והרימו את יוני מהשלולית

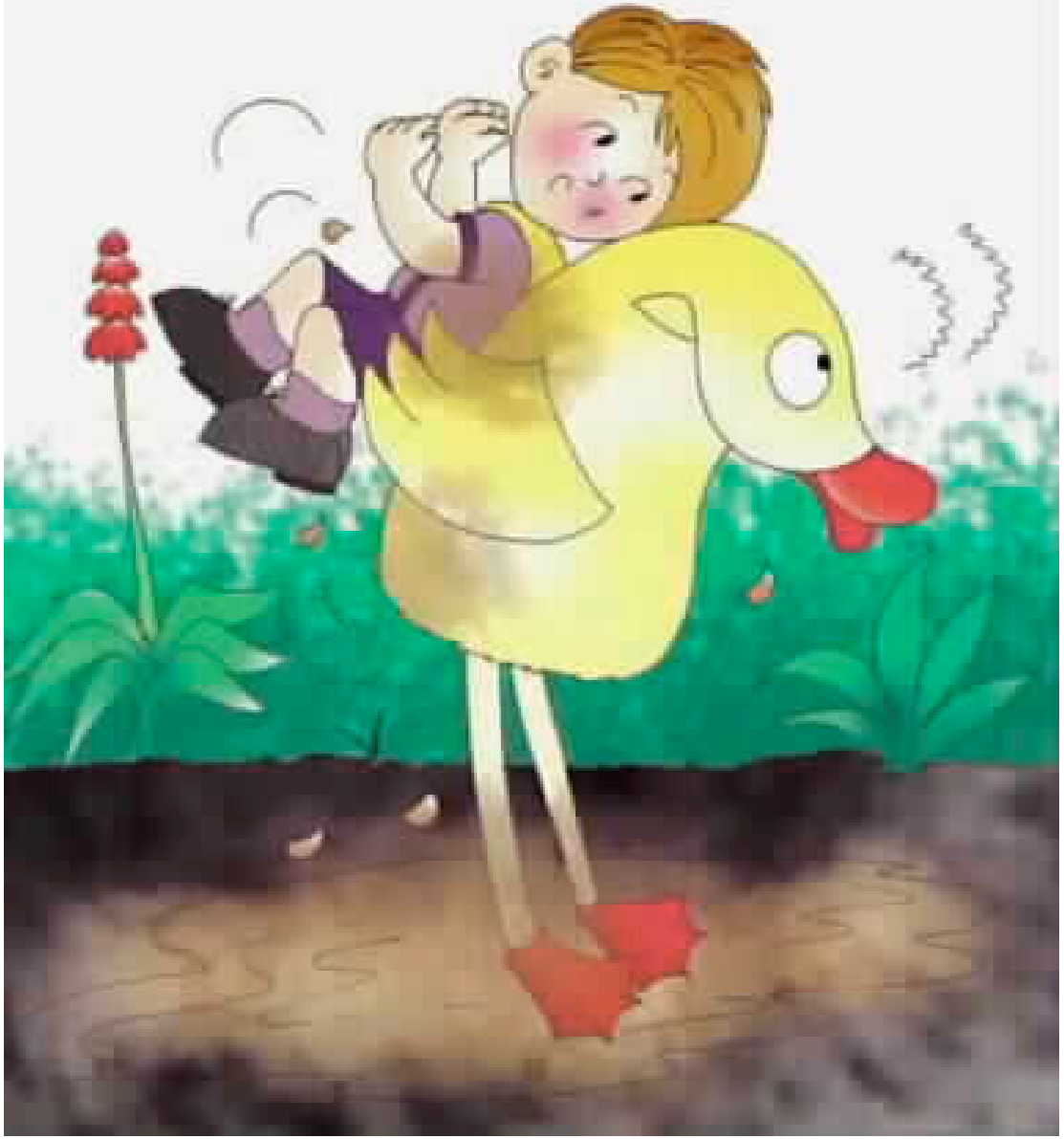

ואז התרמיל התחיל לרוץ לבית הספר עם יוני על גבו!
"קווק, קווק!" קרא לאורך הדרך, כשהוא עובר על פני הילדים האחרים.
כולם הסתכלו בפליאה על הדבר המוזר.

אלה שהתגרו בו קינאו בו עכשיו. הם הופתעו כשראו את התרמיל המופלא שלו. ויוני שמח, כי יכול היה להגיע לבית הספר בזמן.
אחרי זה גביוני סחב אותו כל יום על גבו, כי יוני היה ילד חמוד כזה.
והוא לא נתן לילדים אחרים לפגוע בו יותר.

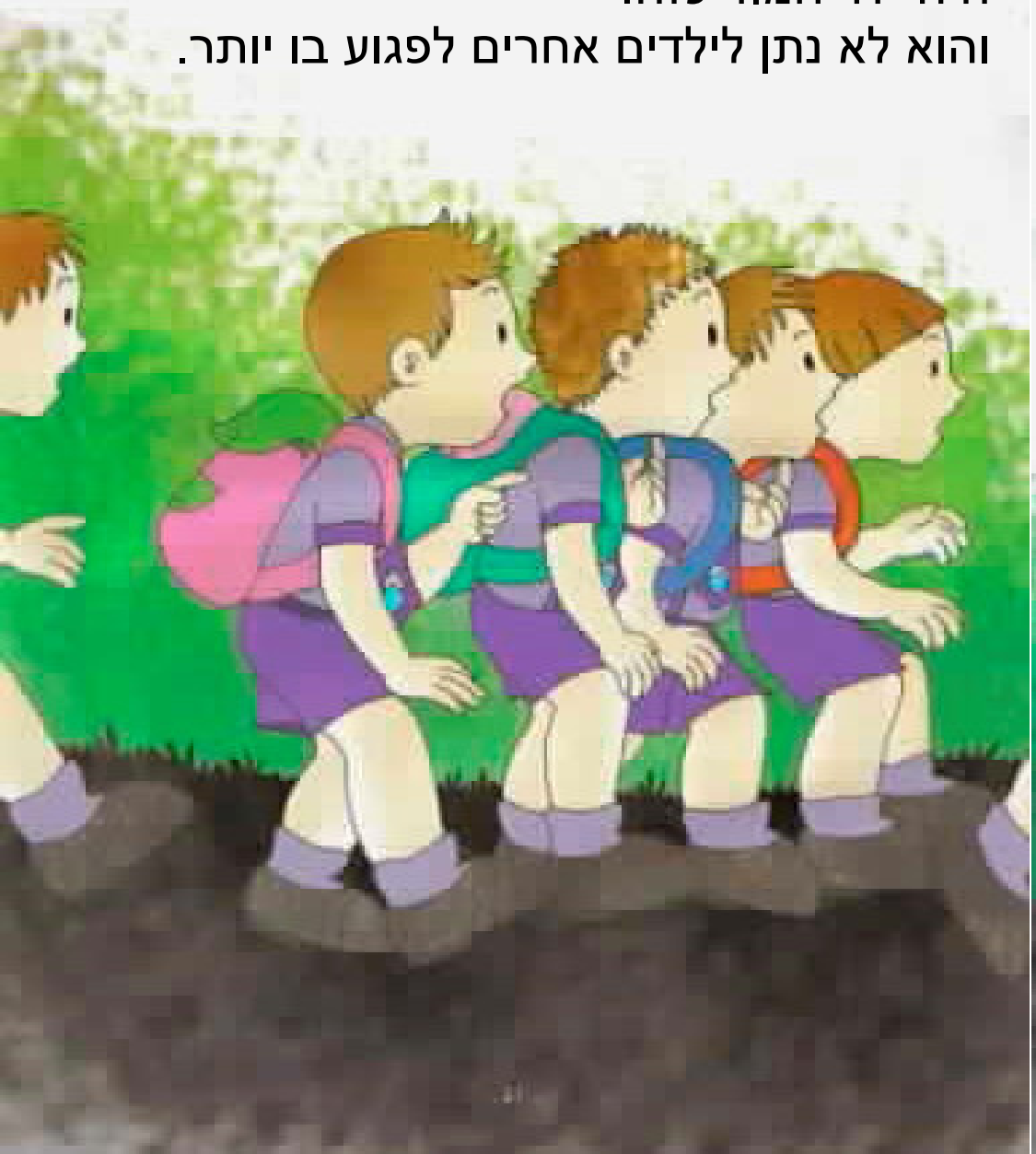

גביוני לא רק הוביל אותו לבית הספר כל יום, אבל גם שמר עליו.
הוא כיסה אותו בכובע שלו כשירד גשם.
הוא עטף אותו בכיסים-כנפיים שלו כשהיה קר.
הוא היה תמיד ליד יוני.
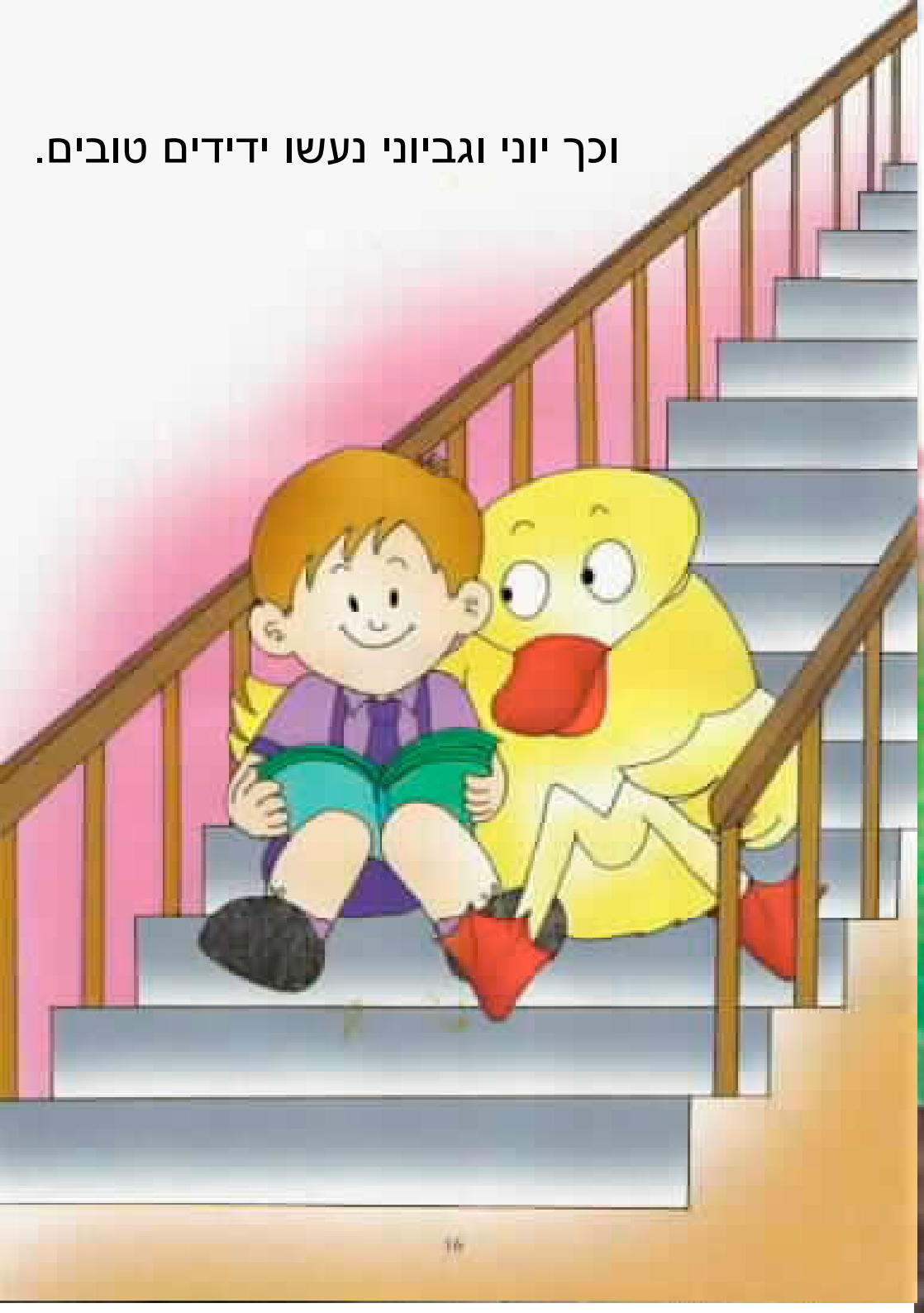
וכך יוני וגביוני נעשו ידידים טובים.